

Ignasi Riera

Estima com vulguis. O com puguis

Ignasi Riera és un dels firmants d'un document que distints col·lectius gais de Catalunya han presentat a l'opinió pública. «Per una vegada —escriu— crec que la raó té raó. Ni que sembli una tautologia».

«¿A qui podem negar el dret a la diferència?».

Sí, també he signat el document que els representants de les iniciatives «gais» a Catalunya proposen a l'opinió pública. I no únicament per «militància», entesa com la llei que et justifica quan fas, obedient, allò que no voldries fer. L'he signat perquè crec que ja és hora de dir les coses com són i de desterrar del nostre món quotidià tota mena d'equívocs. En tot cas, l'he signat perquè les raons i els sentiments no s'acorden, però, per una vegada, crec que la raó té raó. Ni que sembli una tautologia.

Ens costa acceptar el dret a la diferència, un dret que reclamava en Janer Manila, don Biel, en el marc d'una trobada amb cultures d'àmbit demogràfic restringit... aplicant aquest dret a les minories culturals i nacionals. Volem ser catalans, encara que molts es creguin que ens entestem a ser-ho perquè som uns rucs o perquè la mala fe ens supura i ens sobreix. Doncs bé, si defenso aquest dret a la diferència... ¿puc negar-lo a un sector social més escampat del que segurament creiem i que al llarg de la història ha estat plantejat com una cova de perversos/perversors/perversos?

Quan examines les raons d'una certa raó en contra dels homosexuals, t'adones que la lògica es ven a qui li paga millor el llit: solen usar els animals com a argument. Et diuen: ¿oi que els tigres, els lleons, els escarbats o els ratolins són homosexuals? Doncs, els homes, ¡japa!, a fer com els ratolins. Argument que no serveix quan et fas objector de consciència —«¿oi que els tigres i els lleons i els escarbats i els ratolins no fan la mili? Doncs, jo tampoc!»— o quan et negues a fer ús de l'ela geminada.

La Núria Pompeia, que és un esperit sagaç en moltes coses —i que acaba de publicar una ben notable novel·la bar-

celonina, d'Eixample—, deia fa pocs dies que n'estava típa, dels homosexuals, dels maricons i de tota la trepa lesbiana. Ho deia amb una contundència exagerada, en petit comitè, on tots els histrionismes són permesos. I parlava dels homosexuals com d'una màfia-lògia-maçònica que exigien dels «normals» atencions constants, foramidades. He de dir, una altra vegada, que puc compartir la música de la Pompeia, però no la lletra: ¿que sí he sentit una mala electricitat entre gent que reivindica, «opportune et importune», el dret a subsistir? Naturalment. I que sempre

costa «suportar» els qui et diuen que són, volen ser i t'argumenten quin és el seu «fet diferencial». Però penso que els pobles que sempre t'han d'explicar que són i que volen ser... potser és perquè no tothom accepta que són i que volen ser. I quan un col·lectiu et diu que és i que vol ser... potser és que no li resulta tan fàcil això de ser.

El tema dels homosexuals sempre em suscita el tema dels «universals morals». ¿Qui, com i quan va dictaminar què era bo i què era dolent, què era natural i què era contra natura? I, segon: ¿com i per què algú va determinar

que *certs* comportaments no habituals havien de ser reprimits i d'altres no? El professor Sánchez Vázquez, a la seva *Ètica* —llibre editat primer per Grijalbo i reeditat més tard per Crítica—, ens ha explicat les raons de molts universals morals quan ens recordava qui era el manefla que determinava codis i lleis, d'acord amb el seu rang social, i quan ens avergonyia recordant que molts dels grans mestres del Bé han estat esclavistes en teoria i en la pràctica.

Com que aviat començarem a celebrar el cinc-cents aniversari de la depredació/descoberta d'Amèrica, rellegirem aquells textos que demostraven que els esclaus no tenien ànima, malgrat els arguments d'un jesuïta originari de Verdú, Pere Claver. Qui podia dir barbaritats així i fer-les passar per veritats sancionades —per Déu i pels seus representants a la terra (fossin del poder civil, fossin del poder eclesíastic)— ¿quina autoritat moral té per dir que els homosexuals són uns viciosos incurables quan estimen d'una manera diferent a la d'un germà llec quan «resllisca» en el vot de castedat o a la d'un benefactor casat quan fa el salt a la dona i se'n va al llit amb la minyona? Amb el pas del temps, un voldria saber-se ungit d'una certa bonhomia moral, d'un cert escepticisme. Potser perquè a la llarga entendrem que serem examinats d'amor... no per uns mecànics dels kamasutres aplicables, sinó per una Història (o si voleu per un Déu) i per una consciència que no sol enganyar-nos quan ens diu, com Jesús a l'evangeli, que allò que enverina l'home no és el cos (i els seus usos més o menys homologats), sinó l'odi que ve de més endins.

Nota final: no entenc com és que els enemics de la LOAPA/o de la LOHPA/vulguin harmonitzar els usos (infinitos) de l'amor. □